

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. augusztus 30.
(vasárnap)

Horváth Géza

JÉZUS UTAT NYITOTT A MENNYEI SZENTÉLYBE

Énekek: 247,1.4; 496; 497,5.7; 758,1-3

Lekció: Zsid 10,1-14

Alapige: Zsid 10,19-23

„Mivelhogy azért, atyámfiai, bizodalmunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, azon az úton, amelyet ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által, és lévén nagy papunk az Isten háza felett: járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől, és testük meg van mosva tiszta vízzel; tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett,”

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, mennyei Atyánk, hálás szívvel dicsőítünk és magasztalunk a gyülekezet közösségében, aki Jézus Krisztusban váltságunk és üdvösségünknek szerzője, a Szentlélek által mindenről tudósítója, és szívünkben ezt kimunkálója, hogy mindenkor voltál, vagy és leszel.

Magasztalunk Téged, mert te vagy ég és föld ura, teremtett és menyei világnak, látható és láthatatlan világnak kormányzója, vezetője és vezére. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus ült az Atya Isten jobbjára, és a mi feltámadott Urunk él és uralkodik, az ő egyházát szereti, vezeti, tisztítja, szenteli, és hogy mi ennek mi is részesei lehetünk. Ezt kínálod annak, aki még kívül van, és ezt adod és munkálod abban, aki már belül van ebben az országban, melynek uralkodója pedig Te vagy.

Köszönjük hálaadással, Urunk, hogy életünket hordoztad és megtartottad. Köszönjük a mögöttünk levő nyarat, a pihenéseket, a szabadságokat, hogy testben, és reménység szerint lélekben is megújítottál sokakat. Köszönjük, hogy vigyáztál ránk, és őrizted gyermekeinket, fiataljainkat. Így tehetjük majd kezedbe az iskolakezdést diákoknak, óvodásoknak, egyetemistáknak, de szülőknek és nagyszülőknek is, akik ott

állnak mögöttük vagy munkába mennek. Köszönjük Neked, hogy életünkkel és minden cselekedetünkkel Téged dicsőíthetünk és Rád mutathatunk.

Köszönjük, hogy ma is összegyűjtöttél bennünket a templomba a te neved imádására. Kérünk, Urunk, hadd legyen ez örömünk és hálaadásunk! Hadd tegyük ezt készséggel, vágyakozással, irántad való hódolattal, levetett saruval, hogy magunkat meg tudjuk alázni! Nem természetes az, hogy a bűnös ember találkozik a szent Istennel, hogy megállhatunk előtted, hogy megszólítasz bennünket. Hadd tulajdonítsuk ezt a te nagy irgalmadnak és kegyelmednek, amelyet Jézus Krisztusért gyakorolsz, az ő golgotai kereszthaláláért! Kérünk, áldd meg istentiszteletünket, szenteld meg a mi szívünket!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, nem is lehetne úrvacsora előtt szebb napi igénk, mint amit mára kaptunk a Zsidókhoz írt levélből. Azért nagyszerű ez a levél, mert ebben az iratban is minden lényeges bibliai tanítás megtalálható, egy-egy részében is, így a tizedik fejezetben is megtalálhatjuk Biblia összes sarkalatos igazságát. A református hitvallásokat az elmúlt évtizedekben sokan félretették, egyházunk is félretette, és sokan vallják ma is, hogy nem érdemes azokkal foglalkozni, sem a Heidelbergi Kátéval, sem a Helvét Hitvallással. Aki ismeri a református hitvallások közül a La Rochelle-i Hitvallást, az ír, a skót, a westminsteri hitvallást, vagy éppen a dordrechti hitvallást, amiket több száz évvel ezelőtt megírtak, és arra egyöntetűen azt mondták, hogy jó. Akik ezeket megírták, még maguk is azt mondták: ha valaki jobbra tanít bennünket a Bibliából, azt készséggel elfogadjuk. A Bibliát nem tudjuk félretenni, mert amik ezekben a hitvallásokban le vannak írva, testvérek, azok a Zsidókhoz írt levél tizedik fejezetében mind fellelhetők. Legalábbis azok a sarkalatos pontok, amiket a mi reformátor eleink komolyan vettek, hirdettek, és Krisztus áldozatára alapozták az üdvösséget és az örök életet. Ezt nem lehet elvetni, mert ez Istentől ihletett. Ez a „norma normans”, a normák normája, ahogy szoktuk mondani. A mai üzenet lényege, amit a Zsidókhoz írt levélből, a tizedik fejezetből hallottunk, hogy Jézus Krisztus utat nyitott a mennyei szentélybe az övéinek. Ez az evangéliumnak a titka. Jézus Krisztus, ismétlem, utat nyitott az övének a mennyei szentélybe. Milyen jó ez tudni erőtlenségben, halál árnyéka völgyében, gyászban, életünk nehéz napjaiban, hogy nekünk van utunk, van menetelünk az Atyához! Ez az út, Jézus Krisztus, nem csak út, hanem igazság és élet. Utat nyitott az Isten jelenlétébe, a vele való életközösségre, ami azért nem természetes, mert a bűn ezt lezárta. A bűn megakadályozta, hogy az ember Istenhez menjen, vele élő kapcsolatban legyen. És az egész Szentírás arról szól, amit itt a Zsidókhoz írt levél tizedik fejezetében Jézus Krisztus áldozatában látunk, hogy valaki eltette az útból az akadályt, az ellenünk szóló kézírást, és ezért szabad utunk van az Atyához. Mondjátok meg, hogy nem örömteli hír ez? Sokszor várunk kis örömteli hírekre, van, aki még annak is tud örülni, hogy milyen jó film lesz este a tévében. Vajon ennek tudunk-e ma szívből örülni, hogy a mi életünkben van út az Atyához?

Az Ószövetséget úgy is szemlélhetjük, mint ami arról beszél, hogy mi van az akadály mögött. Az Újszövetség pedig azt mondja, hogy mivel nincs akadály, ezért el is indulhatsz ezen az úton. Engedjétek meg, hogy a mai tizedik fejezetből ne csak a textusról, hanem az egész fejezet lényegéről beszélve négy üzenetet emeljek ki! Az első így hangzik, hogy: hitünk és örök életünk, – vallják a hívők –, az egy, a menny-

ben eldöntött határozat következménye. Erről beszél nekünk a Szentírás, hogy a hívők üdvössége, örök élete, újjászületése, megszenteltetése, célba érése, megtartatása egy mennyben eldöntött akaratnak, tervnek a következménye. A héten pakolgattam az irataim között, és a kezembe került egy, amit régóta kerestem. Amikor gyülekezeti házat akartunk építeni, akkor megbíztam egy neves tervezőt, hogy először csináljon egy skiccet, aztán azért tettem el a fiókomba, mert nem tudtuk megépíteni. Pedig egy olyan gyülekezeti házat tervezett, amely egy kisebbfajta templommal is felérne funkciójában, külsőségében, a mai napig gyönyörködtem benne, mikor megláttam, de nem tudtuk véghez vinni. Milyen jó testvérek, hogy Isten olyan tervet készített, amit végbe tudott vinni! Azért, mert valaki jelentkezett, Jézus Krisztus, és azt mondja, hogy: itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat, majd én végrehajtom! A mi üdvösségünkre nézve Isten terve egy nagyon szép terv maradt volna csak, ha az engedelmes Fiú, Jézus Krisztus nem mondja azt, hogy ő lesz a kivitelező. Ő végrehajtja, megcsinálja, felépíti. Ezt kétszer is olvashatjuk itt: a könyvtekercsben írva van felőlem, hogy cselekedjem, Atyám, a te akaratodat. Az egész Zsidókhoz írt levél erről szól, hogy Jézus Krisztus azért ment a keresztre, azért végezte el a váltságnak ezt a művét, mert különben az Isten terve a mi üdvösségünk és a mi örök életünk iránt nem tudott volna megvalósulni. De megvalósult, mert az Atya és a Fiú megegyeztek az örök tanácsvégzésben. A világ teremtetése előtt, testvérek, a mi üdvösségünk és örök életünk nem csak olyan váratlanul jött valami, hanem egy örök tervnek az aktualizálása.

Amikor meghallom az evangéliumot, amikor a Szentlélek elülteti a szívemben, az Isten terve felépül, amikor Isten elvégzi bennem Jézus Krisztus és a Szentlélek által, hogy higgyek és üdvözüljek, akkor az Isten örök terve megvalósul, nekem örök életem van. Milyen csodálatos ez testvérek! Azt mondja itt a Zsidókhoz írt levél, hogy az Ószövetségben vitték az áldozatokat, vitték a királyok, vitte a köznép, vitték a szegények, de azt mondja az ige, hogy: áldozatot és ajándékot nem kedveltél. Azért, mert ezek nem voltak képesek eltörölni a bűnt, csak a bűnre emlékeztettek. Csak emlékeztettek arra, hogy kárhozat felé menetelő emberek vagyunk, Isten törvényét és igéjét áthágjuk, és soha azoknak egyikét sem tudjuk megtartani. Az Újszövetség arról szól, és arról beszél a Zsidókhoz írt levél írója is, azt akarja továbbadni, hogy Jézus Krisztus nem emlékeztet a bűnre, hanem eltörli, megbocsátja a mi álnokságainkat, ez a csodálatos evangélium.

A második üzenete az igének az, hogy Jézus eljövendő megváltásáról múlt időben beszél, vagyis mintha már megtörtént volna. Amikor Isten elrendel valamit, az olyan, mintha már megtörtént volna, ezért az eredeti nyelvben ez mindig múlt időbe van téve. Valami, ami ezután fog történni, az nem jövő idő, hanem sokszor múlt idő. Már megtörtént, mert az biztos. Jézus Krisztus ezt tudta, és ezért nem fordult vissza, és ezért nem lehetett lebeszélni. Ezért nem lehetett megakadályozni, és ezért történt az, hogy a nép önkéntelenül is Barabást engedteti szabadon Pilátussal, és Jézus Krisztusnak kell a keresztre menni. Ezért történik az egész, testvérek, mert ennek a tervnek meg kell valósulnia! Ez nem pénzkérdés volt, mert azt mondja Péter apostol, hogy: nem aranyon és ezüstön. A mi gyülekezeti házunk építése pénzkérdés volt. De itt nincs pénzkérdés, itt szándék kérdés van. Akarat: itt vagyok, Atyám, hogy cselekedjem a te akaratodat! Itt odaszánás van. Ez is nagyon fontos, testvérek, mert ebből majd később az származik, hogy: ha Jézus odaszánta magát, akkor te miért nem tudod? Ha Jézus jelentkezett, itt vagyok én, hogy az enyéimért meghalljak, szenvedjek a kereszten, akkor miért nem tudod magad odaszánni? Akkor miért nem

indulsz a Jézus követésére? Akkor miért habozol, miért mérlegelsz, hogy megéri-e? Jó lesz-e, nem fognak-e kinevetni? Mit mondanak mások? Az Ószövetségben bizonytalanság volt, és akik a cselekedet-vallásban bíznak, hogy valamit tenni kell, azok mindig abban a bizonytalanságban lehetnek, hogy: eleget teszek-e? Az Ószövetségben, ha valaki vitt ezer marhát, vajon nem ezer egyet kellett volna elvinni? Vajon elég-e? Aki vitt egy galamb fiat, mert olyan szegény volt, a legszegényebbek, mint Mária és József: vajon nem tudtuk volna kisajtolni magunkból egy bárányt? Az Újszövetségben semmi bizonytalanság nincs. Jézus Krisztus áldozatáról úgy beszél a Zsidókhoz írt levél, hogy tökéletes, teljes. Az Ószövetségben Isten azt mondja, nem kíván áldozatot, nem gyönyörködik az áldozatban. Az Újszövetségben a Fiúban gyönyörködik az Atya: ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm. Ezt az áldozatot elfogadja, ez kedves őelőtte. Bocsánat, hogy így mondom, ez meghatja a mi mennyei Atyánkat. Árad a bizonyosság. Azt mondja, hogy Jézus egyetlen áldozatával, ami nagypénteken történt, örökre tökéletessé tette a megszentelteket.

Ezt hadd magyarázzam meg, mert sokan megütköznek, mert mi az, hogy tökéletessé tette! Tökéletes volt Ábrahám? Tökéletes volt Dávid? Tökéletesek voltak az apostolok, az első keresztyének? Egyszer azt mondta nekem valaki: tiszteletes úr, igaz, meg van írva, hogy még angyalaiban is talál hibát, tán még bennem is! Talán még bennünk is? Mondjátok meg, hogy mi tökéletesek vagyunk? Dehogy! Ezt úgy kell értenünk, testvérek, hogy nem törvény szerint vagyunk tökéletesek, hogy megtartottuk a törvényt, hanem azért vagyunk tökéletesek, mert abban a Jézusban bízunk és hiszünk, aki betöltötte a törvényt maradéktalanul. Nem, hogy én töltöttem be, hanem Ő. Nem, hogy én cselekedtem meg a törvényt, hanem Ő cselekedte meg. Megnéztem az eredetiben, és most engedjétek meg, hogy elmondjam, hogyan fordítanám ezt a szót, hogy tökéletessé tette. Jézus Krisztus egyetlenegy áldozatával olyan állapotba hozta az övéit az Atya előtt, amely miatt soha nem veszhetnek el. Mert ez a szó, hogy tökéletes, azt is jelenti, hogy olyan állapotba hozni, valamit benne végbe vinni. Ezért a tökéletesség a Bibliában nem azt jelenti, hogy bűntelen, hogy nem képes bűnt elkövetni, hanem hogy Jézus Krisztus olyan állapotba hozott az Atya előtt, amely miatt soha el nem veszhetek. Mondjátok meg, hogy ez nem örömhír? Az örömhír az, hogy csak Jézus tud olyan állapotba hozni, tehát én magamat nem hozhatom olyan állapotba. Magamat csak külsőképpen tudom valamilyen állapotba hozni, hogy valahol megjelenjek, hivatalos eseményen, valami ünnepen. Akkor a hajunkat, arcunkat, ruházatunkat tudjuk rendbe hozni, de az Atya előtt nem, mert ő előtte leplezetlenek és mezítelenek mindenek. Ott rá kell hagyatkozni, arra a Jézusra, aki olyan állapotba hozta az övéit, hogy így az Atya előtt megállhatnak.

Volt a katonaságnál egy katonatiszt, aki ateista volt, mint az akkori katonatisztek jó része, és tudták, hogy ott vagyunk teológusok, nem csak református, hanem zsidó is, nyilván görög, római teológus, oda vittek bennünket egy kupacba, átnevelésre. Ő a teológusok némelyikének azt mondta, hogy te lelki toprongy. Így igaz, testvérek, mert magamban ez vagyok. Igen, lelkiképpen én egy lelki toprongy vagyok. De Jézusban bízva? Értitek, hogy mit jelent az, amikor Jézus azt mondja, hogy kiterjesztem reá az én irgalmamat, kegyelmemet, szeretetemet, váltságomat? Betakarom, az üdvösség ruhájába öltöztetem. Erről beszél nekünk a Zsidókhoz írt levél. A zsidóknak meg azért mondja, testvérek, hogy ti még mindig másfelé fordultok, mikor aranyba, bársonyba öltözhetnétek, és ti valami vacak, olcsó anyagba akartok öltözni! Az üdvösség hófehér ruhájába öltöztet engem az én Mesterem, akkor ne ke-

ressek valami vacak anyagot, hogy majd az is jó lesz, lyukasat, piszkosat, mikor fehér ruhába öltöztethet! Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletessé tette a megszenteltelteket.

A harmadik üzenet az, hogy Jézus mindörökre az Istennek jobbjára ült. Először is ez jelenti az Ő győzelmét, a feltámadását jelenti, életét jelenti, és az Ő dicsőségét jelenti, hogy onnan kormányozza az Ő népét. Másodszor azt jelenti, úrvacsoránál kénytelen vagyok elmondani, hogy nincs itt a kenyérben és a borban, mert ült az Atya jobbjára. Tehát, a kenyérben és a borban nincs ott Krisztus. Sem alatta, sem mellette, sem valahol, mert az Atya Isten jobbjára ült, Jézus Krisztus testileg az Atyánál van. Nem a kenyérben és nem a borban, mert ez csak jegy. Az marad kenyér és marad bor. Nem ez számít, hanem az, hogy mi van mögötte. Azt a példát szoktam mondani, lehet, hogy többen hallottátok, hogy amikor veszel egy villamosjegyet, rá van írva, hogy 500 forint, és megkérded, hogy: ezen a kis papíron mi kerül 500 forintba? De nem a kis papírért fizetsz 500 forintot, hanem azért, ami mögötte van, hogy te ezért utazhatsz egy vonalon, mert a jegyet érvényesítetted. Testvérek, nem a kenyér és nem a bor a fontos itt, hogy milyen és mekkora, hogy valaki egy korty bort iszik, vagy hármat, a kenyér kicsi, vagy nagy darab, hanem az, hogy mi van mögötte! Így énekeltük az énekben: „felnézek rád csodás kereszt, hol szenvedett s meghalt az Úr, ott kárnak vallom kincsemet, s büszkeségem porba hull.” Mi van mögötte? Ott van egy tökéletes áldozat, egy egyszeri áldozat, egy nagypénteki odaszánás, „elvégeztetett”, és ahogy énekeljük: Krisztusban beteljesedve látjuk üdvösségünket. Ott van a mi üdvösségünk, amelyet Jézus ezzel megszerzett, mert mindörökre ült az Atya Isten jobbjára. Nincs tehát, többé, mondja az ige, bűnért való áldozat. Azt mondja nekünk a tizedik fejezet, hogyha valaki Mózes törvényét nem tartja meg, Mózes törvényének ellenáll, az ítélet alá esik, akkor mondjátok meg, hogy aki megveti a Fiút, aki megveti Jézust, akinek nem kell Jézus Krisztus, az mi alá fog esni? Ha a törvényt, amely csak a bűnre emlékeztet, amely erőtelen és gyenge önmagában, valaki megveti, halállal halljon meg, mondja az ige. És azzal mi lesz, aki megveti Krisztust? Aki nem a saját gőgjét veti meg, nem a saját maga óemberét veti meg, nem a bűnös életét veti meg, hanem Krisztust, és marad a bűnben és a kárhozatban, azzal mi lesz? Rettenetes az ítélet! Krisztus kereszthalála tehát tökéletes. A hiba ott lehet, ha nem nyújtom ki a kezem, és hit által nem veszem át az Istennek Krisztusban nekem adott ajándékát.

A negyedik üzenet így hangzik: aki Krisztusé, és ezt komolyan veszi, az nem vétkezik szándékosan, mondja itt a Zsidókhoz írt levél. Azért emelem ki, mert azt mondja, hogy aki szándékosan vétkezik az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnökért való áldozat. Tehát, mit jelent ez, hogy akkor nincs többé bűnökért való áldozat? Ez sokaknak talán azt sugallja, mintha a Krisztus áldozata folyamatos lenne. Ez azt jelenti, hogy Krisztus áldozata a hívők felé állandóan érvényben van, mert Jézus érvényben tartja ott, a mennyben. Egyetlen kivétel van, ha valaki szándékosan vétkezik. Ha valaki megkóstolta a mennyország kincseit, hogy mi az üdvösség, bűn, kárhozat, kegyelem, örök élet, örök halál, és azt mondja, hogy: el akarok veszni, én mégis kárhozatba akarok menni, az szándékosan vétkezik. Vagy úgy vétkezik szándékosan, hogy: úgyis meg van bocsátva, el van törölve. Az az ember, testvérek, aki ezt komolyan veszi, először is hálás lesz. Másodszor odaszánja magát, harmadszor pedig nem akarja megsérteni és megbántani azt az Istent, aki az ő bűneiért a Fiát adta. Ha mégis megtörténik, mert vétkezünk, ha azt mondjuk, hogy nincs bűn

bennünk, mondja az apostol, akkor megcsaljuk magunkat. Igen, de akkor el kell jutni a bűnbánatra! Isten lelke megszomorít bennünket, és akkor újult erőt kérünk az Úrtól: „Adj új erőt, Urunk, ó nyújtsd ki szent kezed", és ha elestem, állíts talpra, és hadd kezdjek új lapot, új szívemet is mosd meg! Szándékosan nem vétkezik, mert Krisztus, ez az örömhír, érvényben tartja egyetlen áldozatát az Atya előtt. Ezért van ott az Atyánál, ezért közbenjárónk, hogy érvényben tartsa az ő golgotai halálát, váltságát a hívők felé, és egy pillanatra se szűnjön meg Isten irgalmassága irántunk teret és utat adva az ő igazságának. Az ilyen ember hálát ad azért, hogy Isten bölcsessége ilyen utat talált az ember megváltására. Ilyen tervet készített, melyet nem csak elkészített, hanem véghez is vitt. Azóta is hirdetteti és kínálja. Ha elfogadod, akkor a tiéd is lehet, te is részese lehetsz!

Hadd fejezzem be egy személyes tapasztalattal! A 12. kerületben többször beállok egy parkolóba, ahol a bejáratnál van egy sorompó, ahol elkérjük a jegyet, mint a repülőtéren, aztán kimenni csak akkor lehet, hogyha az ember kifizette a parkolási díjat. Ott, ahova megyek, odaadom a pénztárnál a jegyet, akkor egy órát ingyen parkolok. Általában többet maradok egy óránál, és amikor érvényesíteni akarom a jegyet, leolvassa a gép, hogy mennyivel tartozom, de ha nem tartozom semmivel, akkor kiírja, hogy a díj rendezve. Ilyenkor mindig eszembe jut, testvérek, hogy ez az evangélium, erről szól a Biblia, erről szól az ige, erről szól a Zsidókhoz írt levél, hogy a Jézus Krisztusban halld meg, tudd meg, vedd komolyan, hogy a díj rendezve van! „A bűnöm, Úr Jézus, nem vádol többé engemet, mint a fecske ujjongok én! Halálban hevertem, de Ő felemelt, az életem ára a szíve vére lett", mert a díj rendezve, – énekeltük a tavalyi evangelizáción. Vajon te tudod-e ezt? Vajon neked Isten odaírta-e már a szívedbe, hogy a díj rendezve? Nagy ára volt, sokkal több, mint a parkolási díjak, nem arany és nem ezüst, mert azt mondja az ige, hogy az veszendő holmi! Jézus Krisztus drága vére rendezte ezt. És ahogy előttem, ha a jegyet leolvastatom, kinyílik a sorompó, kimehetek. Jézus vére által pedig bemehetünk, mert van utunk az Atyához, az örök mennyei nyugalomba. De ez csak azért lehetséges, mert a díj rendezve van! Ki van fizetve. Vajon tudod-e ezt? Vajon örülsz-e most ennek?

Egyszer egy cikket kellett írnom az egyik újságba arról, hogy az úrvacsora alatt lehet-e örülni. Sok gyülekezetben az úrvacsora olyan gyászos esemény, évtizedekkel ezelőtt vidéken még fekete ruhába öltöztek az asszonyok, fekete kendővel kötötték be a fejüket, csak úgy jöttek az úrvacsorához, szomorúság, lehajtott fej, és erről írtam cikket, hogy lehet-e örülni. Természetesen most nem mondom el, amit írtam, a lényege az, hogy lehet, mert a díj rendezve van. Ha az úrasztalához jövök, akkor tudom, hogy ez annak a bizonyítéka, amiképpen az Úrnak szolgája, mondja a Káté, megtöri számomra a kenyeret, olyan bizonyos, tehát itt a bizonyosság, hogy ne kételkedjek benne, mert a díj el van rendezve, ki van fizetve. De ez nem ok arra, hogy felelőtlen legyek, és szándékosan vétkezzek, mert Jézus úgyis kifizette. Hanem ez ok a hálára és az odaszánásra, hogy adjuk oda életünket neki! Jöjjünk ki a világból, jöjjünk ki az ördög fogságából, bűneink rabláncát Jézus Krisztus kész és képes levágni, kész és képes megszabadítani! Énekeljük az énekben, hogy: te tudsz, s akarsz segíteni, hát segíts bajomon! Ezért mi máshogy válaszolni nem tudunk, csak azzal, hogy: „itt van szívem, neked adom, Uram, neked ki alkotád!" Hadd ismételjem meg mai igénk fő üzenetét! Jézus Krisztus utat nyitott a mennyei szentélybe, általa léphetünk Istennek kedvébe, kegyelmébe és az Ő színe elé.

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk, magasztalunk és dicsőítünk Téged, mint megöletett Bárányt, aki Dávid magva, és aki győztes Úr, aki feltámadtál, és ülsz a te királyi székedben. Dicsőít és magasztal Téged a mi szívünk, hogy ezt a nagy tervet véghez vitted. Köszönjük a szenvedést, az odaszánást, az engedelmességet, és hogy nem lehetett eltéríteni a kereszttől.

Köszönjük, Urunk, hogy mennyei Atyánk ilyen bölcs volt, hogy a Golgota keresztjén meg is büntette a bűnt, de el is engedte. Urunk, kérünk, hogy ennek jó hírét prédikáltasd! Köszönjük a Zsidókhoz írt levelet, amely erről szól, hogy Jézus Krisztusban van a mi váltságunk, vére által, bűneink bocsánata. Engedd meg, hogy ne magunk akarjuk magunkat rendbe hozni, szépítgetni, toldozni-foldozni, hanem hadd álljunk oda, hogy kezdj újat bennünk, teremts újjá, adj új szívet, és adj engedelmes lelket nekünk!

Hálásan köszönjük, hogy Jézus Krisztus áldozata egyszeri és tökéletes. Ebbe kapaszkodunk, és ez a mi üdvösségünk bizonyossága. Köszönjük a terített úrasztalát, amely ezt hirdeti nekünk, és erősít a hitünkben, hogy el ne csüggedjünk, hogy az ördög nehogy megkérdőjelezze azt, hogy mi a tieid vagyunk, van-e valóban bocsánatunk és örök életünk, hanem mi biztos alapon, biztos sziklán álljunk, biztos talajon legyen a mi lábunk! Hadd dicsőítsünk, és hadd kérjünk Téged ezért, hogy hívd még az elveszettet, keresd és szólítsd meg azokat, akik felől a mennyei Atyának ilyen jó terve volt!
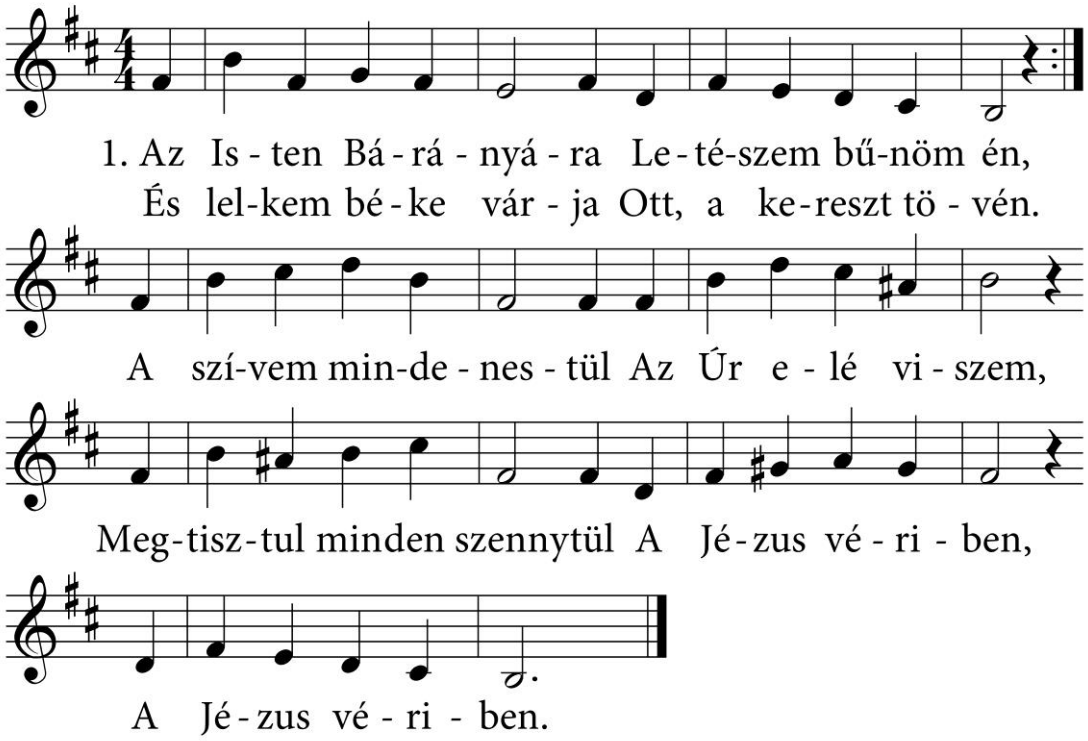
Hadd kérjünk téged, Urunk, a teremtett világért, népünkért, hazánkért! Ezekben a napokban különösen átéljük a zsoltár igazságát, hogy hol tűzbe, hol vízbe vetettél, népeket ültettél a nyakunkra. Azt valljuk, Atyánk, hogy megérdemeltük, de köszönjük, hogy Mohács után mégis ez a megriadt, megalázott nép ott, ahol bujdostak férfiak, asszonyok, gyermekek, erdők mélyén vagy mocsarakban, meghallották egy-egy reformátortól a tiszta igét, és előjöttek nemcsak a mocsárból, az erdőből, hanem a bűnből, kijöttek a világból. Köszönjük, hogy Mohács után elindulhatott a reformáció, ennek a népnek a megtérése, megújulása, és most is ezt kérjük, hogy ne büntess bennünket, Urunk! Azt is megérdemelnénk, de kérünk, hogy kegyelmed szerint az evangélium üzenetével jöjj még! Jöjj, Urunk, mert a Lélek és a mennyasszony ezt mondják: Jövel! A gyülekezet is ezt mondja: bizony, jövel, Uram, Jézus! Hadd kérjünk Téged betegeinkért, időseinkért, a gyászolókért, vedd körül őket a te kegyelmeddel, vigasztalásoddal, szereteteddel most különösen!

Köszönjük, hogy nem csak az a fontos, hogy életünk ideje a te kezedben van, hanem az a boldog ember, aki azt tudja mondani, hogy az élete is az Isten kezében van. Akkor az idővel sem úgy számolunk, hogy sokat éltünk vagy keveset, hanem hogy elvégeztük-e azt a munkát, amit ránk bíztál. Kérünk, hogy áldd meg a héten munkába indulókat, az iskolát kezdőket, a hitoktatást, és mindazokat, akik az evangélium ügyében szolgálnak, te segítsd mennyei erőddel! Könyörgünk, hallgasd meg kéréseinket, amit most csöndben viszünk eléd!

Ámen.

758

szöveg: H. Bonar, 1843 | fordítás: Vargha Gy.-né
dallam: K. Roy

2. Megtörve és üresen / Adom magam neki,
Hogy újjá ő teremtsen, / Az űrt ő töltse ki.
Minden gondom, keservem / Az Úrnak átadom,
Ő hordja minden terhem, / Eltörli bánatom, / Eltörli bánatom.

3. Örök kőszálra állva / A lelkem megpihen;
Nyugszom Atyám házába' / Jézus kegyelmiben.
Az ő nevét imádom / Most mindenek felett;
Jézus az én királyom, / Imámra felelet, / Imámra felelet.